

BIBLIO

Επιμέλεια:
 ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΠΙΡΜΠΛΗ

Δυστοπία made in USA

Του ΑΡΗ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ

Στα μέσα της δεκαετίας του 1980 μεταφράστηκε στα ελληνικά το πρώτο μυθιστόρημα της Καναδέζας συγγραφέως Μάργκαρετ Άτγουντ με τίτλο: «Η φαγώσιμη γυναίκα». Είναι η ιστορία μιας νεαρής κοπέλας της οποίας ο αρχικός ενθουσιασμός στην ιδέα του γάμου ξεθωριάζει σταδιακά, καθώς περνάει ο χρόνος.

Μου άρεσε πολύ ο τίτλος του βιβλίου εκείνου –ταίριαζε και στην ιδιοσυγκρασία μου, είμαι γκουρμέ χαρακτήρ– κι ακόμη περισσότερο μου άρεσε το ίδιο το μυθιστόρημα. Πήρα και το επόμενο βιβλίο της («Η διπλή ζωή της Τζόαν Φόστερ») κι έπειτα συνέχισα με άλλους συγγραφείς. Πάντα ωστόσο την είχα στο μυαλό μου ως μια πολύ καλή συγγραφέα.

Είχα αρκετά χρόνια να διαβάσω βιβλίο της ώσπου έπεσα πάνω σε μια σειρά στην τηλεόραση με τίτλο: «Η ιστορία της Θεραπεινίδας». Επρόκειτο για την τηλεοπτική μεταφορά του ομότιτλου μυθιστορήματος της Άτγουντ όπου περιγράφεται μια δυστοπική κοινωνία στην οποία οι γυναίκες έχουν υποβιβαστεί ταξικά, έχουν πλέον περιορισμένους ρόλους να παίζουν, ενώ το έργο των Θεραπεινίδων είναι να φέρνουν στον κόσμο τα παιδιά των πλουσίων. Καθώς η ηθοποιός που υποδύεται τη Θεραπεινίδα στη σειρά δεν ήταν του γούστου μου αποφάσισα να μη διαβάσω το συγκεκριμένο βιβλίο αλλά να αγοράσω το επόμενο μυθιστόρημα της Άτγουντ, με τίτλο: «Οι διαθήκες».

Διαθήκες όχι με τη συμβολαιογραφική έννοια αλλά με τη βιβλική. Η ιστορία ξετυλίγεται στην ίδια δυστοπική κοινωνία, ένα θεοκρατικό καθεστώς που έχει εγκατασταθεί στις αείποτε ΗΠΑ. Μόνο που αυτή τη φορά μια γυναίκα που βρίσκεται ψηλά στην ιεραρχία έχει αποφασίσει ότι το καθεστώς αυτό που τόσο προσβάλλει το γυναικείο φύλο, που τόσο υποβαθμίζει την ίδια την ανθρωπινή ο-

ντότητα αλλά και την ίδια τη φύση, πρέπει να καταστραφεί. Κι επειδή καμιά χώρα δεν αποτολμάει να αμφισβητήσει με πόλεμο τη νομιμότητα της Γαλαάδ, η γυναίκα αυτή στήνει έναν μηχανισμό διάλυσης εντός των τειχών. Εκτρέφει σατανικά το σαράκι που θα καταφάγει την ξύλινη υποδομή του φασιστικού και ξενοφοβικού αυτού κράτους. Και κρυφίως, με πλήρη μυστικότητα, καταγράφει η ίδια η καταστροφέας την εξιστόρηση αυτής της αποδόμησης, αφήνοντας έτσι τη δική της Διαθήκη στον αναγνώστη.

Απόλαυσα το αισθαντικό χιούμορ της Άτγουντ, θαύμασα τη συγγραφική της δεξιότητα, φρύαξα με τις θηριωδίες της Γαλαάδ που είχε εξοβελίσει από το κράτος της τη γραφή και την ανάγνωση, χάρηκα με το σθένος και το κουράγιο της γυναικείας ψυχής και δοκίμασα ευφρόσυνα το αντίδωρο της γνήσιας λογοτεχνίας.

Όταν διάβασα και την τελευταία σελίδα του βιβλίου, όταν ακούμπησα το μυθιστόρημα στο κομοδίνο μου, λίγο πριν σβήσω το φως, σκέφτηκα πως την επόμενη μέρα θα φρόντιζα να αναζητήσω κι άλλα βιβλία της. Σα να είχε ξυπνήσει ένας έρωτας παλιός, τρόπον τινά. ●

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ /
 ΕΚΔΟΣΕΙΣ /
 ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ /
 ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Μάργκαρετ Άτγουντ,
 Οι διαθήκες
 (εκδ. Ψυχογιός)